

Δι. 83

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

1193/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΔΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγχρονήθηκε από το Δικαστή Δημήτριο Νικητόπουλο, Πρωτοδίκος και
οποίο δρούει ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικησης και τη Γραμματέα
Σοφία Κόντη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ωροστήμα του, στις 7 Ιουνίου 2018, για να διαλέξει
την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντος: [REDACTED], κατοίκου [REDACTED]
(οδός [REDACTED] αρ. [REDACTED]), με ΑΦΜ [REDACTED], ο οποίος παραστάθηκε δια την
πληρεζούσιο δικηγόρο του, Κωνσταντίνο Τσουκαλά (ΑΜΔΣ Αθηνών 032812),
που κατέθεσε προτάσεις.

Του εναγομένου: Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ) με την
επωνυμία [REDACTED] που εδρεύει στο [REDACTED] (οδός [REDACTED]
αρ. [REDACTED]), εκπροσωπείται νόμιμα, έχει ΑΦΜ [REDACTED] και
παραστάθηκε δια της πληρεζούσιας δικηγόρου του, [REDACTED]
[REDACTED] η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Ο ενδιχων ζητεί να γίνει δεκτή η από 22-9-2017 αγωγή του (αρ. ειδ. καταθ.
δικογ. 578875/2287/29/9/2017), όπως αποδείχθηκε στην αρχή της παρούσας προσανατολής
27-11-2017 κατ' αναθετήγαν για αναρρεγέρηση στην αρχή της παρούσας προσανατολής
δικάσιμο, όπότε και γράψατε στο παρόν.

ΑΦΟΡ ΜΕ ΑΤΗΣΕ ΤΗ ΑΙΓΑΛΠΑΦΙΑ
ΖΚΕΦ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

and would now outline his objectives to us.

Karat te oso kizikisan tis uigurans, si kumbezadior qutuswylqor tay siqapay

1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28-6-1999 (που δημοσιεύθηκε την 10-7-1999) στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και άρχισε, να ισχύει από 10-7-2001) έχει ως τακτό την αποτροπή της κατάχρησης σύναψης διαδοχικών συμβάσεων ή οχέων εργασίας ορισμένου χρόνου με την λήψη από τα ιράτη μέλη, διαν δεν πιάρχουν ισοδύναμα μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, συγκεκριμένων μέτρων προσαρμογής (ρήτρα 5 του παραρτήματος αυτής), η Οδηγία δε αποτελεί ενσωματώθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με τα Π.Δ. 81/2003 και 164/2004, που εφαρμόζεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα, η ισχύς των οποίων άρχισε από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κοινότητης την 2-4-2003 και 19-7-2004, αντίστοιχα. Με το άρθρο 5 του Π.Δ. 164/2004 ορίζεται ότι (α) απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζομένου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας, εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών, (β) η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται, κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους, αντικειμενικός δε λόγος ιητρεύεται όταν οι επόμενες της αρχικής συμβάσεις συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών οριστών αναγκών, που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης (γ) σε κάθε περίπτωση, ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των τριών, με την επιφύλαξη ότι διατάξεων της παρ. 2 του επόμενου άρθρου. Ως κύρωση για την περίπτωση αυτή παράνομης κατάρτισης διαδοχικών συμβάσεων προβλέψθηκε, από το άρθρο 7 από αυτόν Π.Δ., η αυτοδικαιη ωσρότητά τους και η καταβολή στον εργαζόμενο τόσο των αποδοχών για την εργασία, που παρέσχε, εφόσον οι άκαρες συμβάσεις εκτελέσουν εξ ολοκλήρου ή κατά ένα μέρος, όσο και αποζημίωσης ίσης με το ποσό το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασής του, ενώ θεσπίσθηκε ποινική και πειθαρχική ευθύνη για την παρέβαση των κανόνων αυτών. Ηγόφει του γεγονότος ότι το Π.Δ. 164/2004 άρχισε να ισχύει από τις 19-7-2004, περιέλαβε αυτό στο άρθρο 11, ως μεταβατικές διατάξεις, ρυθμίσεις, οι οποίες εξασφαλίζουν την ως άνω προσαρμογή στην προσαναφερόμενη Οδηγία και προβλέπουν την, κατ' εξαίρεση και με τις εκεί προσποθέσεις, μετατροπή

των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αριστου
χρόνου. Ειδικότερα, με το άρθρο 11 του ως άνω Π.Δ. ορίζεται ότι, διαδοχικές
απρίβασεις κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες
έχουν συναρθεί πριν την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη
ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής σύμβαση εργασίας αριστου χρόνου, εφόσον
συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: (α) συνολική χρονική διάρκεια
διαδοχικών συμβάσεων τουλάχιστον 24 μηνών έως την έναρξη ισχύος του
διατάγματος, ανεξαρτήτως αριθμού ανανεώσεων συμβάσεων ή τρεις τουλάχιστον
παντού πέραν της αρχιτής σύμβασης κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος
διατάγματος με συνολικό ελάχιστο χρόνο απασχόλησης 18 μηνών μέσα σε συνολικό
χρονικό διάστημα 24 μηνών από την αρχιτή σύμβαση, (β) ο συνολικός χρόνος
παραμερούσας του εδαφίου α' να έχει πρόγραμμα διανυθεί στον ίδιο φορέα, με την ίδια ή
πιο μεμφρερή ειδικότητα και με τους ίδιους ή παρεμφερείς δρους εργασίας, όπως
αναγράφεται στην αρχική σύμβαση, (γ) το αντικείμενο της σύμβασης να αφορά σε
θεσμοτικότητες, οι οποίες σχετίζονται ευθέως και αμέσως με πάγιες και διαφωτίσεις
παρατηρούμενες του αντίστοιχου φορέα, όπως αυτές οριοθετούνται από το δημόσιο συμφέρον
που παραμερεί ο φορέας αυτός, (δ) ο κατά τις προηγούμενες περιπτώσεις συνολικός
γηίνως παραμερούσας πρέπει να παρασχεθεί κατά πλήρες ή μειωμένο ωράριο εργασίας
που σε καθήκοντα ίδια ή παρεμφερή με αυτά που αναγράφονται στην αρχιτή
σύμβαση. Η εραίτερω, κατά την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου, στις διατάξεις της
απρίβασης 1 του παρόντος άρθρου συμπεριλαμβάνονται και οι συμβάσεις, οι
έχουν λήξει κατά το χρονικό διάστημα των τελευταίων τριών μηνών πριν την
έναρξη της ισχύος του παρόντος διατάγματος, λογότομενες ως ενεργές διαδοχικές
απρίβασεις, ως την έναρξη της ισχύος του παρόντος. Η προϋπόθεση δε του εδαφίου α'
παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου πρέπει να συντρέχει κατά το χρόνο λήξης
της σύμβασης, για τη διαπίστωση της συνδρομής των, κατά την προηγούμενη
παράγραφο, προϋποθέσεων. Η εραίτερω, ανεξαρτήτως από την παραπάνω Οδηγία,
παραπλανητική έννοιμη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστροφή
των δικαιωμάτων τους, με την προσχηματική επιλογή της σύμβασης εργασίας
ορισμένου αντί αριστου χρόνου, αντιμετωπίζοταν με το άρθρο 8 § 3 ν. 2112/1920
(επ συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 §§ 1 και 3 του Συντάγματος), το οποίο
εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν

Α. Φ.

έχουν συναρφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, και ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου
αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια και ο
καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, άλλα
τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί¹
υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης. Η διάταξη αυτή, ενώ
αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση εκ μέρους των
εργοδότη των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλιτη ο Ν. 211/1920,
αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων
εργασίας, ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα
προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης, ως άνω, κοινοτικής Οδηγίας, ερδόσων
πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, που καλύπτουν πραγματικές
πάγιες και όχι πρόσωπικες ή αρρόβλεπτες ανάγκες της υπηρεσίας, και τούτο διότι ο
ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την προαναφερθείσα έννοια,
και δη της σύμβασης εργασίας, ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί² την
εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από την, επί³
του νόμου, χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου, όποιες
παραλληλα ο ορθός αυτός νομικός χαρακτηρισμός εκ μέρους του δικαστηρίου, θαν
συντρέχουν οι προαναφερθείσες ουσιαστικές προϋποθέσεις των καλυπτομένων
ανιγιών, να συνιστά ανεπίτρεπτη "μετατροπή" του ισχύοντος νομικού καθεστώτος
απασχόλησης από ορισμένου χρόνου σε αόριστον. Συνάγεται, περαιτέρω, ακότενο
προαναφερθέντα, ότι επί διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, και
καταρτίσθηκαν με το Δημόσιο κλπ. πριν από την έναρξη ισχύος της ως άνω Εθνικής
1999/70/ΕΚ, των παραγράφων 7 και 8 του άρθ. 103 του Συντάγματος, και
προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του έτους 2001, ισχύουν από 18-4-2001 (ΦΕΚ
Α' 85/2001) και απαγορεύουν την, ακόμη και από το νόμο, μονιμοποίηση των
προσλαμβανομένου ως άνω προσωπικού ή τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας
οριούμενου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, ακόμη και σε περίπτωση που οι
εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαφορετικές
ανάγκες του Δημοσίου, και των άρθ. 5 και 11 του ΠΔ 164/2004, που άρχισε να
ισχύει από 19-7-2004 και διαγράφει τις προϋποθέσεις μετατροπής των, και την
έναρξη της ισχύος του ενεργών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστον,

οις διατάξεις των άρθρων 4§1 και 22§1 του Συντάγματος, 6§1 της Ε.Σ.Δ.Α. και ας διατάξεις του Ηρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. [ΑΠ 588/2007 Δικ. 2008.117]. Τέλος, από την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 7§2 του Ν.Δ. 496/1974, προκύπτει ότι η υποχρέωση προς καταβολή τόκων επί των ομηρών των Ν.Π.Δ.Δ., αρχίζει πάντοτε και μόνο από την επίδοση της σχετικής καταθήκης αγωγής [ΟΔΔΗΦ 7/2000 ΕΔΔΔνη 2000.339]. IV. Με την ιριδόμενη αγωγή του, ο ενάγων εκθέτει ότι προσλήφθηκε από το εναγόμενο ΝΠΔΔ, με την ειδικότητα να οδηγού· απορριματοφόρων (ΔΕ), όπου εργάστηκε με διαδοχικές συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου από τις 22-6-2015 έως τις 25-2-2016, ακόπι της 26-2-2016 έως τις 31-12-2016 και από τις 1-1-2017 έως 3-7-2017, μόλις η εναγομένη έπαινε να αποδέχεται τις υπηρεσίες του, καίτοι η τελευταία αύριστη επιρροή θα λήξει συμβατικά στις 31-12-2017. Ότι η κατάρτιση των άνω ομηράσεων ορισμένου χρόνου δεν δικαιολογείται από τη φύση, το είδος ή τον οικοπό του, όπει υπαγορευόταν από άλλο ειδικό λόγο, αναγόμενο στις ιδιαίτερες συμθήρες των υπηρεσών του εναγομένου, αλλά έγινε σκοπίμως προς αποφυγή εφαρμογής αυτής προστατευτικών διατάξεων της εργασιακής νομοθεσίας για τη σύμβαση εργασίας αρριστού χρόνου. Ότι από την πρόσληψή του εργάστηκε και παρείχε τις υπηρεσίες του προς εξυπηρέτηση πάγιων και διαρκών λειτουργιών αναγκών του εναρμόνισμα, ενώ η άρχητη του τελευταίου να αποδέχεται τις υπηρεσίες του συνεπάγεται την αναρότητα της καταγγελίας της εργασιακής του σύμβασης. Με βάση το παρόντο αυτό, ο ενάγων ζητεί (α) να αναγνωριστεί ότι συνδέεται με το εναγόμενο με ομηράση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αρριστού χρόνου από το χρόνο της αρχικής του πρόσληψης, (β) να αναγνωριστεί η εκ μέρους του εναγομένου αναρότητα από την 3-7-2017 καταγγελία της ως άνω σύμβασης εργασίας του, (γ) να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται στο μέλλον τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες του, δυνάμει των πιο πάνω συμβάσεων εργασίας, με την ακειλή επιβολής σε βάρος του χρηματικής ποινής εκατό (100) ευρώ, για κάθε ημέρα που το τελευταίο δεν θα ουμπιογρώνεται προς τη σχετική διάταξη της απόφασης που ήθελε εκδόθει, (δ) επικοινωνία, αφού αναγνωριστεί η εκ μέρους του εναγομένου αναρότητα της από 3-7-2017 καταγγελία της τελευταίας εργασιακής του σύμβασης ορισμένου χρόνου, κα ουποχρεωθεί το τελευταίο να των απασχολεί μέχρι τις 31-3-2018 και ζει

την παραπομπή τεραρά μέχρι τις 31-12-2017 (ήτοι μέχρι το συμφωνηθέντα χρόνο λόγης της παραπομπής διαδοχικά σύμβασης ορισμένου χρόνου) και να του καταβάλει τις απαιτούμενες του εν λόγω χρονικού διαστήματος (ήτοι από 3-7-2017 έως 31-3-2018), ποσού 10.533,60 ευρώ και έτι επικουρικότερα (ήτοι από 3-7-2017 έως 3-12-2017) ποσού 7.056 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τότε που έκαστος μηνιαίος μισθός ματέστη απαντητός, (ε) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστής προς τις καταφηριστικές της διατάξεις και (στ) να επιβληθούν σε βάρος του εναγόμενου τα δικαιοτικά έξοδά του. Με το παραπάνω περιεχόμενο και τα αιτήματα η σχετική αρμοδίως καθ' ώλην και κατά τόπον εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του δικαιοδότη του αυτού (άρθρα 7, 9, 10, 16 §2, 22 ΚΠολΔ) προς τις οποίες διέπει προσωρινά διαδικασία των περιουσιακών διαφορών, εφαρμοζόμενων των ειδικότερων ορθοδοξιών στις εργατικές διαφορές (άρθρα 591, 614 παρ. 3, 621 – 622 του ΚΠολΔ) και είναι επαρκώς ορισμένη (άρθρο 216 ΚΠολΔ), πλην όμως, όσου αφορά στα υπό στοιχεία (α), (β) και (γ) αιτήματα είναι νόμιμο αβάσιμη, αφενός διότι, αφενός και με τα αναφερόμενα στην αντίστοιχη νομιμή τιμέψη αυτής της απόφασης (οπότε Α.Ι.), οι επίδικες συμβάσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν ούτε κατ' ορθό νομικό ισχύ του ΝΔ 164/2004 (19-7-2004), με το οποίο προσαρμόστηκε η ελληνική νομιμοποίησία προς την ευρωπαϊκή οδηγία 1999/70/ΕΚ και (το οποίο) προβλέπει στο άρθρο 11 συγκεκριμένες προϋποθέσεις για την μετατροπή σε συμβάσεις εργασίας που είχαν προστού χρόνου μόνο αυτών των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας που είχαν αναγραφθεί πριν την έναρξη της ισχύος του και ήταν ενεργές κατά το χρονικό αυτό αποτέλεσμα και όχι αυτών που έχουν καταρτιστεί μεταγενέστερα, όπως εν προκειμένῳ, αντίθετα, οι επίδικες συμβάσεις έχουν συναρθεί υπό την ισχύ των διατάξεων του Λανθίστα, οι επίδικες συμβάσεις έχουν συναρθεί υπό την ισχύ των διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 του Ν. 2190/1994 με αποτέλεσμα να μην μπορούν να θεωρηθούν κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννοιας σχέσης με την μη προστού χρόνου αιρίστον χρόνου, ακόμα και στην περίπτωση που οι συμβάσεις καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, διότι το εναγόμενο ΝΗΔΔ δεν έχει μελέον τη νομική δυνατότητα να συνάπτει συμβάσεις αιρίστον χρόνου, χωρίς την πήρηση των διατυπώσεων του νόμου αυτού, και συγκεκριμένα, κατά παρέασμα της θετομένης από το νόμο αξιοκρατικής διαδικασίας επιλογής προσωπικού από την ανεξάρτητη διοικητική αρχή του ΑΣΕΠ. Οποιαδήποτε δε προσπάθεια

μονημοποίησης προσωπούει στη δημήτη απαγόρευση τόσο του άρθρου 21 §2 του ως
άνω νόμου όσο και στο άρθρο 103 §8 του Συντάγματος. Ούτε άλλωστε μπορεί να
τύχει εφαρμογής η γενική διάταξη του άρθρου 671 ΛΚ, αλλά και η διάταξη του
άρθρου 8 του Ν. 2112/1920 σύμφωνα με τις οποίες καθίσταται δυνατή η μεταπέμπη
μίας σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου σε αορίστου, εάν ο καθοριζόμενος τη
διάρκειάς της δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά επέθη οποιήποτες
προς καταστρατήγηση των περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής
σύμβασης διατάξεων του ίδιου νόμου (ν. 2112/1920), αφού όταν η σύμβαση εγγράφεται
καταργείται υποχρεωτικά από το νόμο ως ορισμένη διαρκείας, όπως συμβαίνει εν
προκειμένω με το νόμο 2190/1994, αυτή δεν συνιστά αδικαιολόγητο καθοριζόμενο της
διάρκειας της σύμβασης, ούτε καταστρατήγηση των διατάξεων του Ν. 2112/1920.
Περαιτέρω, ως προς τα επικουρικά αιτήματά της είναι νόμιμη μόνο όσον αφορά στη
διευδίπτη των αποδοχών υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από τις 3-7-2017,
ήτοι την καταγγελία της τελευταίας εργασιακής εκ των επιδίκων σύμβασης ορισμένου
χρόνου, μέχρι και τις 31-12-2017, ήτοι μέχρι το συμφωνηθέντα χρόνο λύσης της, ενώ
τα αιτήματα για την πραγματική απασχόληση του ενάγοντος, είναι απορριμμένα ως
αληστελώς προβαλλόμενα, αφού σε κάθε περίπτωση κατά το χρόνο συζητήσης της
υπόθεσης τα ως άνω αναφερθέντα καταλητικά χρονικά σημεία της πλευταίας
σύμβασης ορισμένου χρόνου έχουν ήδη παρέλθει. Όσον αφορά στο περί προσωρινής
εκτελεστότητας αιτήμα, αυτό είναι απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, καθόσον κατά το
άρθρο 909 αρ. 1 του ΚΠολΔ προσωρινή εκτέλεση δεν μπορεί να διαταχθεί σε βάρος
του Δημοσίου, των Δήμων και των Κοινοτήτων. Ειδικότερα, το άρθρο αυτό δεν έχει
καταργηθεί μετά τη δημοσίευση του Ν. 2462/1997, που κάλωσε το Διεθνές Σύμφωνο
για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, όπως υποστηρίζεται (βλ. σχετικά με την
άποφή αυτή Β. Βαθρακωσίλη, Έργμ ΚΠολΔ, Συμπλήρωμα 2001, άρθρο 909, αρ. 2),
αλλά συνεχίζει να ισχύει χωρίς να προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 253 του
Συμφώνου, που υποχρεώνει τα πράτη - μέλη να εγγυώνται την εκτέλεση (όχι δημόσια
την προσωρινή εκτέλεση, που αφορά στην επίδικη περίπτωση) από τις αρμόδιες
αρχές κάθε απόφασης που θα έχει κάνει δεκτή μία προσφυγή (αγωγή κ.λπ.), αφού δεν
αποδείνεται γενικά η εκτέλεση σε βάρος του Δημοσίου (όπως συνέβαινε για τις
χρηματικές απαιτήσεις με το ήδη καταργηθέν άρθρο 8 του Ν. 2097/1952), αλλά

απαγορεύεται απλά και μόνο η εκτέλεση σε ένα πρώιμο στάδιο, προτού δηλαδή η απόφρωτη καταστεί τελεσίδυτη και αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου (βλ. Σ. Σταματόπουλο, Αναγκαστική Εκτέλεση σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου, έκδ. 2010, σελ. 229 έως 258, καθώς και σε Δίκη 31.169 έως 189, για το ίδιο θέμα βλ. Κεουσταλάκη σε Δίκη 2003. 1092, Μπέη σε Δίκη 2005.683, τον ίδιο σε Δίκη 2003.1144, Κασιμάτη σε Δίκη 2003.1075). Συνεπώς, αφού κατά τα λοιπά η αγωγή απηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 340, 346 (με τη σημείωση ότι το περιπτεροδίας αιτημα είναι νόμιμο μόνο για τον μετά την επίδοση της αγωγής χρόνο βλ. ανατέθω υπό Λ.ΠΙ), 648, 649, 653, 655, 656, 669 εδ. α', 1 §§1 & 2, 15 επ. του Ν. 1089/1980 και 3 §16 του Ν. 4504/1966 (για το δώρο ειρητής Χριστουγέννων), 70 και 176 ΚΠολΔ και δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αντικείμενό της, το οποίο διαπιστεύεται το όριο των 20.000 ευρώ (άρθρο 71 ΕισΝΚΠολΔ σε συνδυασμό με Η.Σ.Ι εδ.α' ΚΠολΔ), δεν οφείλεται τέλος δικαιοστικού ενσήμου, πρέπει κατά το μέρος ενός που καθιηγείται ως νόμιμη βάσιμη να ερευνηθεί κατ' ουσίαν.

Β.Ι. Σπουδαίο λόγο καταγγελίας της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου αποτελεί τα περιστατικά εκείνα -ωιδήμη και μεμονωμένα- τα οποία, ανεξάρτητα από την πορέλευση τους ή την ύπαρξη υπαιτιότητας, καθιστούν, σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, μη ανεκτή για τον καταγγέλλοντα την συνέχιση της σύμβασης μέχρι την κανονική της λήξη, για τον προσδιορισμό δε του σπουδαίου λόγου που νεκτιμώνται οι συγκεκριμένες περιστάσεις, όπως το είδος της εργασίας και η φύση της επιχείρησης. Τα περιστατικά αυτά μπορεί να είναι και ταχαία ή να αφεντικούνται σε ανώτερη βία, χωρίς να ενδιαιρέσει στην σφρίρα ποίου από τα δύο μέρη γεννήθησαν. Ο σπουδαίος λόγος συντρέχει, όχι μόνον όταν επήλθε κλονισμός της σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, πράγμα που συμβαίνει ιδίως όταν ο μισθιτός παραβαίνει την υποχρέωση πίστης έναντι του εργοδότη, αλλά και σε κάθε άλλη περίπτωση κατά την οποία, λόγω συνδρομής ορισμένων περιστατικών, τα οποία μπορεί να ανάγονται και στο πρόσωπο ή τις σχέσεις του εργοδότη, η συνέχιση της εργασίας σχέσης αποβαίνει, με βάση τα παραπάνω αντικείμενα και τήρια, μη ανεκτή από αυτόν. Ο ισχυρισμός δε περι καταγγελίας της ορισμένου χρόνου σύμβασης εργασίας για σπουδαίο λόγο, αποτελεί ένσταση του εναγόμενου εργοδότη, ο οποίος προς απαλλαγή του οφείλει να επικαλεσθεί και αποδείξει την γενομένη καταγγελία και τον κατά την έννοια της διάταξης του άρθρο 672 ΑΚ σπουδαίο λόγο

που την δικαιολογεί [ΑΠ 2100/2014 ο.π., ΑΠ 255/2006 ο.π., ΑΠ 1609/2003 ο.π.].

II. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 591 §1 εδ. β' και γ' ΚΠολΔ, όπως αυτό ισχύει πλαν από την ανιπατάσιασή του με το Ν. 4335/2015, «αν στις περί των ειδικών διαδικασιών διατάξεις δεν ορίζεται διαφορετικά: ...β) οι προτάσεις κατατίθενται στο ακροατήριο, γ) όλοι οι αυτοτελείς τοχυρισμοί προτείνονται προφορικά κατ' ίσος δεν περιέχονται στις προτάσεις καταχωρίζονται στα πρακτικά...». Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι στις υποθέσεις που δικάζονται κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαιροφών (άρθρο 663-676 ΚΠολΔ), όπου δεν είναι υποχρεωτική η κατάθεση προτάσεων, οι διάδικτοι οφείλουν να προτείνουν όλους τους αυτοτελείς τοχυρισμούς τους προφορικά κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο και, επιπλέον, απαιτείται οι τοχυρισμοί αυτοί να καταχωρίζονται στα πρακτικά με σαφή (έστω και ουνοπτική) έκθεση των γεγονότων που τους θεμελιώνουν (άρθρο 262 ΚΠολΔ). Απαιτείται, δηλαδή, σε κάθε περίπτωση προφορική πρόταση των τοχυρισμών, η οποία σημειώνεται στα πρακτικά, αλλιώς είναι απαράδεκτοι [ΟλΑΠ 2/2005 ΕΠΔΝη 2005.689 = Δ 2005.727]. Σημειώνεται ότι τα παραπάνω δεν παραλλάσσουν και υπό την ισχύουσα διατύπωση του άρθρου 591 §1 στοιχ. γ' και δ', όπως αυτό ανιπαταστάθηκε με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015 (ΦΕΚ Δ' 87/23-7-2015) και ειραρημόζεται για τις κατατιθέμενες αγωγές από 1-1-2016 και εφεξής, δηλαδή και σ' αυτήν της ισχυρόμενης υπόθεσης, κατά την οποία (διατύπωση) «1. Τα άρθρα 1 έως 590 εφαρμόζονται και στις ειδικές διαδικασίες, εκτός αν αντιβαίνουν προς τις ειδικές διατάξεις των διαδικασιών αυτών. Αν στις ειδικές αυτές διατάξεις δεν ορίζεται διαφορετικά: ...γ) Οι προτάσεις κατατίθενται το αργότερο μακά στη συζήτηση. δ) Τα περιεχόμενα στις προτάσεις μέσα επίθεσης και άμεσα προσεκτικά συνοπτικώς και προφορικά και καταχωρίζονται στα πρακτικά ουζητήρες, διαφορετικά είναι απαράδεκτα...». Η προφορική πρόταση των τοχυρισμών πρέπει να προωθητεί από τη σχετική σημείωση στα πρακτικά και δεν επιτρέπεται έμφεση συναγωγής της προτάσεως αυτών, είτε από το περιεχόμενο των απολογίων καταχωρόμενων μαρτυριών καταθέσεων, είτε από το περιεχόμενο των υποβαλλομένων έγγραφων προτάσεων [ΟλΑΠ 2/2005 ο.π., ΑΠ 993/2017 ΤΠΕΙ Νόμος]. III. Το εναγόμενο με τις προτάσεις του, αφού αρνείται την αγωγή, περιείνει την έπαρξη σπουδαίου λόγου για τη λύση της σύμβασης εργατού του

ενάγοντος, σύμφωνα με τα εκεί ειδικότερα εκτιθέμενα. Πλην όμως, κατά την επ' αιρεσιμηρίω διαδικασία, η πληρεξούσια δικαιόρος του, πέραν της γενινής αργήσεως της αγωγής, δεν εξέθεσε, έστω συνοπτικά, των περιστατικά που συνιστούν την νομική παι τιτορική βάσης της ένστασης της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του ενάγοντος για σκοποδαίο λόγο, με συνέπεια, κατά τα ανωτέρω αναπτυσσόμενα (υπό Β.Η) το Δικαστήριο να μη δύναται να λάβει υπόψη τον εν λόγῳ ισχυρισμό.

Γ. Από την εκτίμηση όλων των εγγράφων που προστιομίζονται νόμιμα με επίδημη, αποδεικνύονται τα αιόλουθα: Ο ενάγων προσλήφθηκε από το εναγόμενο ΝΠΔΔ, με την ειδικότητα του οδηγού απορριματοφόρων (ΔΕ), όπου εργάστηκε με διαδοχικές συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου από τις 22-6-2015 έως τις 25-2-2016, από τις 26-2-2016 έως τις 31-12-2016 και από τις 1-1-2017 έως 3-7-2017, οπότε το εναγόμενο με την υπ' αρ. 975/3-7-2017 απόφαση του Δημάρχου Χαλανδρίου έπεισε να αποδέχεται τις υπηρεσίες του, καίτοι η τελευταία σύμβαση απέδινετο να λήξει συμβατικά στις 31-12-2017. Το εναγόμενο, με την ως άνω απόφασή του κατ' ουσίαν κατήγγειλε την τελευταία από τις προαναρρέομενες συμβάσεις ορισμένου χρόνου πριν από το συμφωνηθέν χρονικό σημείο της λήσης της, με αποτέλεσμα η από 3-7-2017 καταγγείλα της σύμβασης εργασίας του ενάγοντος να είναι άκυρη και το εναγόμενο, που κατέστη υπερήμερο ως προς την αποδοχή των υπορειών του, να του οφείλει μισθίους έξι (6) μηνών –περιλαμβανομένου και του επιδόματος (δώρου) Χριστουγέννων- για το χρονικό διάστημα μέχρι τις 31-12-2017, ήπιο το χρόνο λήξης της σύμβασης αυτής, συνολικών ποσού {1.008 (μηνιαίος μισθίος) X 6 (Ιούλιος – Δεκέμβριος)} + [1.008 επίδομα (δώρο) Χριστουγέννων] =} 7.056 ευρώ. Κατόπιν τούτων, αφού η ίκρινόμενη αγωγή γίνεται δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσην για μέρει και αναγνωρίστει ότι η από 3-7-2017 καταγγείλα της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου του ενάγοντος είναι άκυρη, πρέπει να προχρεωθεί το εναγόμενο να καταβάλει στον τελευταίο το συνολικό ποσό των επιδόματων πενήντα έξι ευρώ [7.056 €], με το νόμιμο από την επόμενη ημέρα από την επίδημη της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφλησή του. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμφημιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδικασιών, διότι η ερμηνεία των γενινών δικαιίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠοΔ).

7^η φύλλο της οπ' αρ. 743/2019 απόφασης του Μονομελούς Ηρωιοδοτείου Αθηνών (Γρήγορα Εργατικών Διαφορών)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία διαδήμων.

ΔΕΧΕΤΑΙ σε μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η από 3-7-2017 καταγγελία της σύμβασης εξαγγελέας εργασίας ορισμένου χρόνου του ενάγοντος είναι άκαρη.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το οινοκλαδό ποσό των επτά χιλιάδων πενήντα εξι ευρώ [7.056 €], με το νόμιμο από την επόμενη ημέρα από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφλησή του.

ΣΥΜΦΗΦΙΖΕΙ τα δικαιοτικά έξοδα στο σύνολό τους μεταξύ των διαδήμων.

Κρίθης, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια οικεδρίαση στο αιροατήριό του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδήμων ή των πληρεξούσιων διυπγόρων τους, στις 6-6-19

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

